

περωτάς περικεφαλαίας, και τέλος ο φίλος μας Τάρκος, ο οποίος υπό προσωπικήν άπάθειαν έκρυπτε το ενδιαφέρον, με το όποιο παρακολούθει την σκηνήν.

Το μέλλον της Γαλλίας, της Ευρώπης ίσως, εξηρτάτο από την άποφασιν την όποιαν θα έλάμβανε την στιγμήν εκείνην ή κυρία Μοντεσκιού...

Ευτυχώς ο μικρός Βασιλεύς δεν είχε θυμώση παρεκάλει μόνον μ' ευγένειαν, με χάριν. Είς τους θυμούς του, είς το πείσμα του, αντίστατο συνήθως ή αυστηρά παιδαγωγός' είς τον χαριτωμένον όμως εκείνον μορφασμόν, που έκαινε το προσωπάκι του όταν παρεκάλει, κανείς δεν ήμπορούσε νάνιισταθί.

Ο μικρός Βασιλεύς εξηκολούθει να παρακαλή, θωπεύων την χείρα της κυρίας Μοντεσκιού:

— Σας πονεί το κεφάλι, μαμμά-Κιού; της έλεγε γι' αυτό λοιπόν πρέπει να πάμε στο σπίτι του Ροβινσώνας. Θα εξαπλωθήτε στη μεγάλη πολυθρόνα, κοντά στη δεξιά-

« Σηκώνει τον μικρόν Ναπολέοντα είς την άγκαλιάν της... » (Σελ. 365, στ. α')

νή, και θα κάνει νάνι-νάνι. Εγώ με τον Τάκο θα σκάφτωμε την τρύπα. Σήμερα θα τη φθάσωμε ως το υπόγειο... Αλήθεια, Τάκο;

— Μάλιστα, Ύψηλότατε, απεκριθη ο Τάρκος. Ο Παρασκευάς θα τελειώση την τρύπα και τότε οι άνθρωποράγοι θα την πάθουν για καλά.

— Νά, ακούτε, μαμμά-Κιού;... Λοιπόν;

— Καλά, είπεν ή παιδαγωγός, αφού έπιμένετε τόσο, Ύψηλότατε, ως πάμε στο σπίτι του Ροβινσώνας!

— Τ' άμάξια να μείνουν! διέταξεν ο σταυλάρχος ένα των υπηρετών.

Ο Τάρκος ανέπνευσεν έν βαθέων. Τῷ εφάνη ότι τεράστιον βάρος αφηρέθη από το στήθος του' όλίγον έλειψε να πηδήση από την χαράν του, άλλ' έκρατήθη.

Η συνοδεία εξεκίνησε πεζή προς τον τυρολικόν οικίσκον, ακολουθούσα τας σκιεράς δενδροστοιχίας του πάκου.

Ο μικρός Βασιλεύς, όλος χαρά δια την νίκην του, έτρεχεν, έγελούσε, έτραγουδούσεν είς όλον τον δρόμον. Κάπου-κάπου έπέστρεφε προς την παιδαγωγόν και την παρεκάλει να τον φίληση, το όποιον εκείνη έκαινε με την μεγαλητέραν ευχαρίστησιν.

Όταν εφθασαν είς τον λόφον, ο ήλιος

εφύσκατο σχεδόν είς τον ορίζοντα, διότι ήτο φθινόπωρον κ' εβράδευε γρήγορα.

— Παιζετε τώρα, Ύψηλότατε, είπεν ή κυρία Μοντεσκιού προς τον μαθητήν της, γιατί δεν θα μείνωμε πολύ.

— Ναι, μαμμά-Κιού' μόνον όσο χρειάζεται για να τελειώσωμε την τρύπα, απεκριθη ο μικρός Βασιλεύς, ο όποιος έσπευσε να είσέλθη με τον Τάρκον είς την καλύβην, όπου εφόρεσεν άμέσως την προβαίαν του Ροβινσώνας και έπηρε την περιφημην όμβρέλλαν.

Ο Τάρκος όμως δεν περιεβλήθη τόσο γρήγορα την στολήν του Παρασκευά.

Μπράβο, Παρασκευά!

Από το παραθυράκι της καλύβης, έκύτταζε τι κάμνουν οι άνθρωποι της συνοδείας. Είδε τον σταυλάρχην βυθίζομενον είς την ανάγνωσιν μιας εφημερίδος, ή όποια φαίνεται τον ενδιέφερε πολύ. Οι ύπηρεταί έτοποθετήθησαν άδιαφόρως είς τας συνήθεις των θέσεις πλησίον των δένδρων, και οι στρατιώται έτάχθησαν φρουροί περί τῷ τυρολικῷ οικίσκου, άφίνοντες ευτυχώς έλεύθερον το έδαφος, το όποιον εξετέλεινο μεταξυ του υπογείου και της οικίας του κηπουρού.

Όσον δια την μαμμά-Κιού, ή όποια ώρισμένως είχε δυνατόν πονοκέφαλον, αυτή ήκολούθησε την συμβουλήν του μικρού Βασιλέως και έκάθησεν είς την μεγάλην πολυθρόναν, άφ' όπου ήμπορούσε να επιβλέπη τον μαθητήν της.

Αλλά πρέπει να υπέφερε πολύ, διότι μετ' όλίγον εσθίριζε την μέν κεφαλήν επί του άγκωνος της, τον δε άγκώνα επί του βραχίονος της πολυθρόνας, και αφού είπεν είς την κυρίαν Μαρσάν να την αντικαταστήση, έκλεισε τά μάτια.

— Λαμπρά! έπιθύριση ο Τάρκος, ο όποιος είχε παρακολουθήση προσεκτικώς όλην αυτήν την σκηνήν' έχομε καλή τύχη!

Έπρεπεν ίσως τώρα να εξηγήση είς τον μικρόν Βασιλέα την συνωμοσίαν, την όποιαν έκαιμαν δια να τον αναιδάσουν είς τον θρόνον. Θα την έννοούσεν όμως; Θα εφαινετο πρόθυμος να κάμη ό,τι θα τῷ εζητούσαν; Αν εφώναξεν, αν έκραζε βοήθειαν; Ο Τάρκος έπροτίμησε την πανουργίαν.

— Ύψηλότατε, τῷ είπεν' έτοιμάσα σήμερα ένα καινούργιο παιγνίδι.

— Μπα! έκαιμεν ο μικρός, κάπως άνησυ-

χήσας' ώστε δεν θα παίξωμε Ροβινσώνα; — Ναι, εξηκολούθησεν ο νεαρός βοήμης, αλλά θα μās εχρειάζοντο και μερικά άλλα πρόσωπα για να κάμουν τους αγρίους.

Ο μικρός Βασιλεύς εφάνη δυσηρεστημένος. — Όχι, είπεν' εμείς οι δύο... πάμε στο υπόγειο.

— Άμέσως... σας λέγω όμως ότι θα ήταν ωραιότερα αν είχαμε και άλλους.

Α, νά, φωνάζει την κυρία Μαρσάν.

Ο μικρός συγκατετέθη και εξελθών από τον οικίσκον, εφώναξεν επιτακτικώς:

— Κυρία Μαρσάν! έλάτε να παίξετε μαζί μας!

Η κυρία Μαρσάν, ευπειθής πάντοτε και είς τας έλαχίστας έπιθυμίας του υιού του Αυτοκράτορος, έσπευσε να σηκωθή και διηυδύνη προς την καλύβην.

Όταν εφθασε πλησίον της μεγάλης τρύπας, έδίστασε, μη γνωρίζουσα από που να περάση. Άλλ' ο Τάρκος έπρόσεχε' και έδειξεν είς την αγαθήν γυναίκα την σανίδα, νεύων ότι ήμπορούσε να πατήση επάνω.

Η κυρία Μαρσάν αναβαινει, προχωρεί... εξαφνα ακούεται κράκισμα και ή κυρία Μαρσάν κατρακυλά είς την τρύπαν.

Η πρόχειρος γέφυρα, ή προιονισθείσα υπό του Τάρκου, είχε υποχωρήση.

Ο νεαρός βοήμης ρίπτει βλέμμα ταχύ προς την συνοδείαν. Κανείς δεν έκινήθη. Η κυρία Μοντεσκιού κοιμάται, ο σταυλάρχης αναγινώσκει, οι στρατιώται ρευδάζουν. Κανείς δεν άντελήθη το συμβάν.

— Τώρα εμπρός! θάρρος! συλλογίζεται ο Τάρκος' δια τον Αυτοκράτορα!

Όρμα, σηκώνει τον βασιλέα της Ρώμης είς την άγκαλιάν του και τρέχει προς το υπόγειον.

Ο μικρός νομίζει ότι άρχισε το παιγνίδι και φωνάζει γελοών:

— Μπράβο, Παρασκευά, μπράβο!

Ο Τάρκος εισέρχεται είς την σήραγγα και άφινει τον βασιλόπαιδα είς χείρας του Λουδοβίκου Κορμα, ο όποιος ανέμενεν εκεί.

— Γδύστε τον! παραγγέλλει χαμηλοφώνως ο νεαρός βοήμης' θα γυρίσω άμέσως.

Έπιστρέφει τρέχων είς την κυρίαν Μαρσάν, ή όποια εφώναξεν από τα βαθύ του λάκκου, και σφαιρίζων αποτόμως το στόμα της με την χείρά του, της λέγει ασθμαίνων:

— Σιωπάτε και ακολουθείτε με!

Χωρίς νάναμεινη την απάντησιν της, αρπάζει την δυστυχή γυναίκα από την μέσην και την σπρώχνει αστισμένην προς την είσοδον του υπογείου. Έκείνη άρνείται να είσέλθη είς την στενήν σήραγγα, θέλει νάνισταθί' άλλ' ο κίνδυνος δεκαπλασιάζει τας δυνάμεις του νεα-

ρού συνωμότη. Σύρει και σπρώχνει την γυναίκα, της όποίας εξακολουθεί να καταπνίγη τας κραυγάς.

Έπιτέλους εφύσκατο όλαι μαζί είς το υπόγειον. Δεν χρειάζονται πλέον προσήματα.

— Κυρία, λέγει ο Λουδοβίκος Κορμας προς την κυρίαν Μαρσάν, ήσυχάστε, δεν θα πάθετε τίποτε' πρέπει όμως να μās δώσετε άμέσως το φόρεμά σας και το καπέλο σας!

— Γρήγορα, προσθέτει ή Λευκοθέα ξεκουμδώνουσα την καμίζόλα της' ιδού τά φορέματά μου' δώστε μου τά δικά σας.

Η κυρία Μαρσάν ένόησε:

— Θέλετε νάρπάσετε τον υιόν του Ναπολέοντος; ήρώτησε.

— Μάλιστα, δια να τον πάμε στον πατέρα του.

— Αφού είνε έτσι, κ' εγώ είμαι δική σας.

Έκπληξις μεγάλη εξωγραφήθη επί του προσώπου των συνωμότην είς το άπρόοπτον άκουσμα. Αν ή γυναίκα εκείνη εγίνετο σύμμαχος των, ή έπιτυχία ήτο εξησφαλισμένη.

— Μάλιστα, εξηκολούθησεν ή κυρία Μαρσάν, ανταλλάσσουσα όλονέν φορέματα με την Λευκοθέαν' έπιτέλους βαρέθηκα το έπάγγελμα του δεσμοφύλακος που μās επιβάλλον έδώ...

Έχετε δικη, που θέλετε νάποδώσετε αυτό το παιδί στον πατέρα του... Τον άνάθεψα στην άγκαλιά μου και δεν θέλω να γίνη Αυστριακός. Μάλιστα, είμαι μαζί σας!

Ακούων αυτά τά λόγια, ο βασιλεύς της Ρώμης είχε γίνη κάτωχρος. Η παιδική έκφρασις της φυσιογνωμίας του εξηλειφθη, το βλέμμα του εφάνη φωτιζόμενον, τά χείλη του συνεσπάρθησαν, και με άποφασιν, με σταθερότητα πολύ άνωτέραν της ηλικίας του, ήρώτησεν έν τῷ μέσω σιγής γενικώς:

— Είνε αλήθεια ότι με παίρνετε για να με πάτε στον πατέρα μου;

— Βεβαίωτα, απεκριθη ο Λουδοβίκος Κορμας. Δεν με γνωρίζετε; Είμαι άξιωματικός του Αυτοκράτορος κ' αυτός μ' έστειλε σε σας.

Ο μικρός εξόριστος έδίστασεν ακόμη όλίγον.

— Στη Γαλλία, ήρώτησε, θα είμαι βασιλεύς όπως πρώτα; Θα με λένε Μεγαλειότατο και θα φορέ τή στρατιωτική μου στολή;

— Βεβαίως, Μεγαλειότατε!

Ακούσας να τον προσφωνούν πάλιν με αυτόν τον τίτλον, τον όποιον είχε ξεσυνειθίσθ άφ' όπου άνεχώρησεν έν Γαλλία, ο βασιλεύς της Ρώμης έκοκκίνισεν από ευχαρίστησιν.

— Γρήγορα, είπε' πηγαίνατέ με στον πατέρα μου!

(Έπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΣΗΜΑΙΑΣ

Αγαπητοί μου,

ΚΟΥΣΘΗΣΑΝ φέτος παράπονα δια την έορτήν της Σημαίας είς τά Σχολεία. Είπαν, ότι ήτο πολύ τυπική, πολύ ψυχρά, χωρίς συγκινήσιν, χωρίς ένθουσιασμόν. Και απέδωσαν αυτήν την ψυχρότητα είς το ότι το λογίδριον, το όποιον έκφωνεί κατά την τελετήν ο διευθυντής του Σχολείου, είνε ώρισμένον, στερεότυπον. Οι μαθηταί το ήκουσαν και πέρσιν και πρόπερσιν. Το έκαιχαν πλέον απέξω: « Έλληνοπαίδες! ή κυανόλευκος αυτή Σημαία, την όποιαν έπιστέφει ο τίμιος Σταυρός, είνε το ίερόν σύμβολον της ήμετέρας πατρίδος!» Και τά λοιπά, και τά λοιπά... Είνε δυνατόν, έρωτούν, να συγκινήται κανείς ακούων τά ίδια και τά ίδια; Μίαν φοράν θα συγκινήθη: την πρώτην. Έπειτα θα μείνη ψυχρός. Δια τούτο, γνωματεύουν, ο λόγος δεν έπρεπε να ήτο στερεότυπος. Κάθε διευθυντής Σχολείου να έμεινεν έλεύθερος να συντάσση και νάπαγγέλλη μίαν προσφώνησιν, σύμφωνον με την περίστασιν, και κάθε χρόνον διαφορετικήν. Τότε μόνον ή τελετή θα ήμπορούσε να συγκινή τους μαθητάς κάθε χρόνον...

Τα ήκουσα κ' εγώ αυτά και να σας πω, μου εφάνησεν πολύ παράξενα. Και έν πρώτοις' είνε αλήθεια αυτό, ότι ή τελετή της σημαίας δεν σας συνεκίνησε φέτος; Δεν το πιστεύω! Είνε αδύνατον να μη συνεκινήθητε όταν είδατε είς την παράταξιν σας εμφανιζομένην την ίεράν κυανόλευκον! Είνε αδύνατον να μην κατενύχθητε, όταν ήκούσατε την προσευχήν: « Βασιλεϋ ούράνιε, παράκλητε, το πνεϋμα της αληθείας... » άπαγγελομένην την έπίσημον εκείνην στιγμήν. Και είνε αδύνατον να μην ήσθάνθητε παλμούς είς τά στήθη και δάκρυα είς τά μάτια, όταν ο διδάσκαλός σας σας έλεγε: « Υπό τας πτυχάς της άνδρούμενου, θα όμολογήσετε προς αυτήν τον όρκον του στρατιώτου, θα όρκισθήτε να μην έγκαταλείπετε ποτέ την Σημαίαν, αλλά να θυσιάσετε την ζωήν σας προσπίζοντες Αύτην!... » Αδύνατον!...

Τα ίδια λόγια, λέγει, τά ήκούσατε και πέρσιν και πρόπερσιν. Άλλά τί σημαίνει αυτό; Η προσφώνησις της Σημαίας είνε και αυτή ως μία προσευχή. Και τά λόγια

των προσευχών είνε πάντοτε τά ίδια. Μήπως είς την Έκκλησίαν δεν τακούομεν χιλιάδες, στερεότυπα και άπαράλλακτα; Και όμως κάθε φοράν μās συγκινούν... Είμπορεί να ίσχυρισθή κανείς, ότι είνε ψυχρά μία ίεροτελεστία, μία δοξολογία, έν μνημόσυνον, μία παράκλησις, διότι είσεύομεν απέξω τά λόγια που λέγει ο ψάλτης και ο ιερεύς; Το ίδιο δεν είμπορεί να είνε ψυχρά και ή τελετή της σημαίας, — πατριωτική ίεροτελεστία και αυτή, — διότι τά λόγια της προσφώνησεως — της πατριωτικής προσευχής — είνε πάντοτε τά ίδια. Άπανταίως μάλιστα, εγώ φρονώ ότι είς αυτάς τας περιστάσεις συγκινούμεθα περισσότερο όταν ακούωμεν τά γνώριμα λόγια, που τά ξεύρομεν απέξω, που τα έσυνειθίσκαμεν. Είνε πλέον παράδοσις, άνάμνησις, ύποβολή.

Άπαράλλακτα, σας είπα, όπως είς την Έκκλησίαν. Όπως είς το Δικαστήριον, την έπίσημον στιγμήν που ο πρόεδρος όρκίζει τους Ένόρκους, άπαγγέλλων τον ίδιο στερεότυπον όρκον. Όπως άνδρην, φαντάζομαι, είς το άρχαίον εφηβείον, όταν ο τελετάρχης άπήγγειλε τον ίδιο πάντοτε όρκον των αθηναίων εφθήβων: « Ου καταισχυνώ όπλα τά ίερά... »

Νομίζω λοιπόν ότι υπ' αυτήν την έννοιαν, υπ' αυτήν την αντίληψιν πρέπει νάκούουν και οι μαθηταί την προσφώνησιν της Σημαίας: ως μίαν προσευχήν, ή όποια κατ' ανάγκην είνε στερεότυπος. Να μίν ειπή κανείς: « Την ξεύρω, άρα είνε περιττόν να την άκούσω ξανά με συγκινήσιν ». Όπως δεν το λέγει αυτό δια καμμίαν άλλην προσευχήν.

Βεβαίως, και ή ίεροτελεστία είς την Έκκλησίαν είμπορεί να είνε ψυχρά όταν λείπη ή πίστις, το θρησκευτικόν αίσθημα. Και ή έορτή της Σημαίας είμπορεί να είνε ψυχρά, όταν λείπη ή πίστις, το πατριωτικόν αίσθημα. Άλλ' είνε δυνατόν να λείπη αυτό από άγνάς καρδίας Έλληνοπαίδων; Δεν το πιστεύω! Δια τούτο και δεν έπίστευσα ότι ή εφετηνή τελετή είς τά Σχολεία έγινε με ψυχρότητα, χωρίς συγκινήσιν κ' ένθουσιασμόν. Τι λέτε και σεις που παρευρέθητε;

Σας άπαύομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΒΡΕΓΜΕΝΟ ΧΩΜΑ

Ψιχαλίζει ακόμα κ' ή βροχή δροσίζει τά φυτά. Το χώμα που και που ραντίζει.

Το βρεγμένο χώμα που ή βροχή κοίτζει, κ' από τ' άνθη ακόμα πειό γλυκά μυρίζει.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

Ο ΧΩΡΙΣΜΟΣ

— Διήγημα —

Τόσο γρήγορα; ... Κρίμα! ...
 Και ήταν τί ευτυχισμένοι! τί αγώρι-
 στοί! Και διασκεδάσαν τί καλά! ...
 Είνε αλήθεια, πώς τες πρώτες ημέρες,
 όταν ακόμη δεν είχαν γνωρισθῆ πολὺ,
 ὠμιλοῦσαν μὲ τὸ σ' εἰς σ' ὡς ξένοι κ' ἐφώ-
 ναζεν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον: «Κύριε... Δε-
 σποινίς...» Ἐθιμοταξία, βλέπετε!
 Ἐπειτα ὅμως ἐγένον οἱ πιδ στενοὶ
 φίλοι, σὰν νὰ ἐγνωρίζοντο χρόνια.
 Κάθε πρωί, ἕνα μῆνα τώρα, ἔκαμναν

— Φεύγομε τῆ Δευτέρα.
 — Ὡ, Κυρία, ὄχι! μέρεις ἀκόμη!...
 Αὐτὸ θὰ μοῦ ἔκαμνε τὴν εὐχαρίστησι!...
 Σὰς παρακαλοῦμε πολὺ-πολὺ.
 Ἀλλὰ ἡ ἀπόφασις τῆς Κυρίας εἶνε
 ἀμετάκλητη: Θὰ φύγουν τῆ Δευτέρα!...
 Μετὰ τρεῖς ἡμέρες, μετὰ δύο ἡμέρες,
 αὐριο, σήμερα, τώρα...
 Θὰ πᾶνε νὰ τοὺς ἀποχαιρετήσουν.
 Αὐτὸ θὰ τοὺς παρηγορήσῃ λιγάκι;...
 * * *
 Ἡ ἄμαξα θὰ τοὺς πάρῃ ἀπὸ τὸ Ξενο-
 δοχεῖο στὰς ἑνδεκα. Εἶνε δέκα καὶ μισή.

τῆ, ὅπου εἶνε κλεισμένα τόσα πράγματα
 μὲ τόσες ἀναμνήσεις!...
 Ἐπιτέλους, νὰ τοὺς!
 Ὁ Νίκος καὶ ὁ Γεώργιος φοροῦν σκού-
 ρες μπλουζες γιὰ τὸ ταξεῖδι· ἡ Μαρίκα
 ἔχει βάλῃ ζακέτα. Πῶς ἄλλαξαν! Φαί-
 νονται πῶς εἶνε τώρα πιά γιὰ τὴν πόλι...
 Θὰ μποῦν 'εὖ' ἀμάξι, ποῦ θὰ τοὺς πᾶν
 στὸ Σταθμὸ. Φιλιούνται, σφίγγουν τὰ
 χέρια, χαιρετιοῦνται μὲ τὰ καπέλλα...
 — Νὰ μᾶς γράψετε!... Νὰ μᾶς στέλ-
 νετε κάρτες... Ἐδῶσα τῆ διεύθυνσί μας
 στὸν Παῦλο!... Καὶ καλὴ ἀντάμωσι στὰς
 Ἀθήνας!...
 — Τὸν Ὀκτώβριον!
 — Στὰς δώδεκα Ὀκτωβρίου!
 Στῆ στροφή τοῦ δρόμου τὸ ἀ-
 μάξι ἐξαφανίζεται.
 — Πᾶμε καὶ μεῖς στὸ Σταθμὸ;

Οἱ μικροὶ ταξιδιωτῆται κατῶ-
 ρωσαν νὰνακαλύψουν ἕνα βαγόνι
 ἀδειανό. Πιάνουν δικαιοματικῶς
 τὲς τρεῖς γωνίες καὶ τὴν τετάρ-
 τη μ' ἕνα δέμα.
 — Φθάνει νὰ μᾶς ἀφίσουν μο-
 νάχους.
 Γιατί ἂν μείνουν μόναι, θὰ μποροῦν
 νὰ φλυαροῦν μὲ ὅλη τους τὴν ἄνεσι. Ἀπὸ
 τώρα εἶνε μισοπαρηγορημένοι αὐτοί...
 Αἱ προετοιμασίαι τοῦ ταξιδιῦ, ἡ ἰδέα
 ὅτι θὰ ξαναγυρίσουν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅτι
 θὰ βροῦν ἐκεῖ ἄλλους φίλους, ἄλλας δια-
 σκεδάσεις, ὅτι θὰ προσθάσουν καὶ λίγη
 καλοκαιρινὸ θέατρον, ὅλ' αὐτὰ, σιγὰ-σιγὰ
 διώχνουν τὴ λύπη τους. Ἴσως ἀργότερα
 θὰ θυμηθῶν καὶ τοὺς φίλους ποῦ ἀφίουν.
 Ἀλλὰ πρὸς τὸ παρόν...
 — Ὅσοι εἰσθεῖ γιὰ ταξεῖδι, στῆ θέσι
 σας! Οἱ ἄλλοι τραβηγῆτε! Θὰ ξεκι-
 νῆσῃ τὸ τραῖνο!...
 — Μαρίκα! τὸ φουστάνι σου!...
 Ἡ Μαρίκα ἐπρόφρασε νὰ τραβηγῆ
 καὶ ἡ θύρα τοῦ βαγониοῦ τῶν φίλων μας
 ἐκλείσθη, χωρὶς νὰ τῆς πιάσῃ, τὸ φου-
 στάνι.
 Ὁ ὁδηγὸς σφυρίζει. Ἡ ἀτμομηχανὴ
 μουγγρίζει. Τὸ τραῖνο κινεῖται.
 Τῆ στιγμῆ ἐκείνη φθάνουν τρέχοντες
 στὸ σταθμὸ, ὁ Παῦλος, ἡ Ἀγλαΐα, ὁ
 Ἀνδρέας... Παρατάσσονται ἐπὶ πεζο-
 δρόμο, σείουν τὰ μανδύλια τους, φω-
 νάζουν:
 — Στὸ καλὸ! Καλὸ ταξεῖδι! Καλὴ
 ἀντάμωσι!
 Ὁ Γεώργιος, ὁ Νίκος καὶ ἡ Μα-
 ρίκα ὁρμοῦν στὰ παράθυρα γιὰ νὰ τοὺς
 ἀποκριθῶν. Τὸ τραῖνο εἶνε τώρα μα-
 κρὰ, ἀλλὰ ὁ ἀέρας φέρνει ἀκόμη 'ς
 ἐκείνους ποῦ μένουν, τοὺς ἀποχαιρετι-
 σμούς ἐκείνων ποῦ φεύγουν.
 Τώρα τὸ τραῖνο φαίνεται σὰν ἀγιο-
 βασιλιάτικο παιγνίδι. Πῶς μπορεῖ,
 ἀλήθεια, τόσα μικρὺτακο, νὰ μᾶς

τὸ μπάνιο πους μαζί. Καὶ τὴν ὥρα ποῦ
 ἐφεύγαν, αὐτοὶ γιὰ τὸ σπίτι, ἐκείνοι γιὰ
 τὸ ξενοδοχεῖο, ὁ Παῦλος τοὺς ἔλεγε:
 — Ἐλάτε νὰ μᾶς πάρετε τὸ ἀπόγευμα.
 Θὰ σὰς περιμένωμε ὡς τὰς πέντε.
 Εἰς τὰς τρεῖς, ἀπέξω ἀπὸ τὸ σπίτι,
 ἀνηγοῦσε ἡ περιπόθητη πρόσκλησις:
 — Παῦλε! Ἀγλαΐα! Ἀνδρέα! Ἐρ-
 χεσθε;
 Ὁ Παῦλος, μὲ τὸ βλέμμα, ἐρωτοῦσε
 τὸν πατέρα του. Καὶ ἡ ἄδεια ἐδίδοτο ὄχι
 μὲ πολλὴ δυσκολία:
 — Καλὰ! πηγαίνετε!... Ἀλλὰ φρό-
 νιμα!...
 Ἐπερνοῦσαν μαζὶ ὅλο τὸ ἀπόγευμα.
 Τὸ βράδυ, ὅταν ἀπεχωρίζοντο, τοὺς
 ἔλεγαν:
 — Νὰ σηκωθῆτε αὐριο πρωί. Ἐμεῖς
 θὰ εἶμαστε στὴν παραλία ἀπὸ τὰς ὀκτώ.
 Καὶ τί ἐκδρομαί! Τί περίπατοι! Τί
 ψαρεύματα! Τί γεύματα στὸ δάσος! Τί
 παιγνίδια!...
 Εἶχεν ἀναπτυχθῆ μετὰ τῶν παιδιῶν
 τὴν φιλία, τὴν οἰκειότητάς! Ὅυτε ἀδέλφια.
 Κρίμα ποῦ ἐμελλε νὰ διαρκέσῃ, τόσο
 λίγο!
 Τώρα θὰ χωρισθῶν...

Τρέχουν διὰ νὰ τοὺς προσθάσουν. Τρέχουν
 διὰ νὰ μὴ φθάσουν πολὺ ἀργά, — καὶ
 φθάνουν πολὺ ἑνωρίς.
 Δὲν περιόζει, θὰ περιμένουν στὸν κῆπο
 τοῦ Ξενοδοχείου.
 Ἐνας κρότος βαρὺς: ἡ ἄμαξα! Συγ-
 κινήσις!
 Καταιβάζουν τὰ μπαῦλα, τὲς βαλί-
 zes...
 Ἀ, τί θλιβερά ποῦ εἶνε αὐτὰ τὰ κιβώ-

Οἱ μικροὶ ταξιδιωτῆται κατῶ-
 ρωσαν νὰνακαλύψουν ἕνα βαγόνι
 ἀδειανό. Πιάνουν δικαιοματικῶς
 τὲς τρεῖς γωνίες καὶ τὴν τετάρ-
 τη μ' ἕνα δέμα.
 — Φθάνει νὰ μᾶς ἀφίσουν μο-
 νάχους.
 Γιατί ἂν μείνουν μόναι, θὰ μποροῦν
 νὰ φλυαροῦν μὲ ὅλη τους τὴν ἄνεσι. Ἀπὸ
 τώρα εἶνε μισοπαρηγορημένοι αὐτοί...
 Αἱ προετοιμασίαι τοῦ ταξιδιῦ, ἡ ἰδέα
 ὅτι θὰ ξαναγυρίσουν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅτι
 θὰ βροῦν ἐκεῖ ἄλλους φίλους, ἄλλας δια-
 σκεδάσεις, ὅτι θὰ προσθάσουν καὶ λίγη
 καλοκαιρινὸ θέατρον, ὅλ' αὐτὰ, σιγὰ-σιγὰ
 διώχνουν τὴ λύπη τους. Ἴσως ἀργότερα
 θὰ θυμηθῶν καὶ τοὺς φίλους ποῦ ἀφίουν.
 Ἀλλὰ πρὸς τὸ παρόν...
 — Ὅσοι εἰσθεῖ γιὰ ταξεῖδι, στῆ θέσι
 σας! Οἱ ἄλλοι τραβηγῆτε! Θὰ ξεκι-
 νῆσῃ τὸ τραῖνο!...
 — Μαρίκα! τὸ φουστάνι σου!...
 Ἡ Μαρίκα ἐπρόφρασε νὰ τραβηγῆ
 καὶ ἡ θύρα τοῦ βαγониοῦ τῶν φίλων μας
 ἐκλείσθη, χωρὶς νὰ τῆς πιάσῃ, τὸ φου-
 στάνι.
 Ὁ ὁδηγὸς σφυρίζει. Ἡ ἀτμομηχανὴ
 μουγγρίζει. Τὸ τραῖνο κινεῖται.
 Τῆ στιγμῆ ἐκείνη φθάνουν τρέχοντες
 στὸ σταθμὸ, ὁ Παῦλος, ἡ Ἀγλαΐα, ὁ
 Ἀνδρέας... Παρατάσσονται ἐπὶ πεζο-
 δρόμο, σείουν τὰ μανδύλια τους, φω-
 νάζουν:
 — Στὸ καλὸ! Καλὸ ταξεῖδι! Καλὴ
 ἀντάμωσι!
 Ὁ Γεώργιος, ὁ Νίκος καὶ ἡ Μα-
 ρίκα ὁρμοῦν στὰ παράθυρα γιὰ νὰ τοὺς
 ἀποκριθῶν. Τὸ τραῖνο εἶνε τώρα μα-
 κρὰ, ἀλλὰ ὁ ἀέρας φέρνει ἀκόμη 'ς
 ἐκείνους ποῦ μένουν, τοὺς ἀποχαιρετι-
 σμούς ἐκείνων ποῦ φεύγουν.
 Τώρα τὸ τραῖνο φαίνεται σὰν ἀγιο-
 βασιλιάτικο παιγνίδι. Πῶς μπορεῖ,
 ἀλήθεια, τόσα μικρὺτακο, νὰ μᾶς

«Φιλιούνται...» (Σελ. 368, στ. γ')

παίρῃ τόσα πράγματα καὶ νὰ τὰ πηγαίνῃ
 τόσο μακρὰ!!!
 * * *
 Μελαγχολικά, χωρὶς νὰ προφέρουν
 λέξι, τὰ τρία ἀδέλφια γυρίζουν. Ποῦ θὰ
 πᾶνε; Στὴν παραλία; Στὸ δάσος; Ὅχι,
 ὄχι! Καὶ ἡ παραλία καὶ τὸ δάσος ἔχουν
 τώρα γι' αὐτοὺς πολὺ θλιβερὲς ἀναμνή-
 σεις. Γυρίζουν στὸ σπίτι, ἀναβαίνουν καὶ
 κλείνονται 'ς ἕνα δωμάτιο.
 Τί κάμνουν ἐκεῖ; Τίποτᾶ. Τί συλλο-
 γίζονται;
 ... «Τὶ ὥραϊα ποῦ διασκεδάσαμε τὴν
 ἡμέρα ποῦ πήγαμε ἐπὶ τὸ περιδῶλι τοῦ Ἀι-
 Γιαννιοῦ! Ἐφάγαμε τὰ ὠραιότερα σῦκα
 καὶ ἤπιαμε τὸ καλλίτερο νερὸ τοῦ κῶ-
 μου!... Ἐπειτα παίξαμε κρυφτό. Ὁ
 Γεώργιος κρύφτηκε στὴν καλαμιά, κ' ἐκά-

μαμε μίαν ὥρα νὰ τὸν βροῦμε... Ἀμὴ ἡ
 Μαρίκα ποῦ ἔχασε τὸ καπέλλο τῆς στὸ
 ποταμάκι;...»
 — Ἐ, παιδιά! δὲ θὰ κάμετε σήμερα
 μπάνιο;
 — Ὅχι, μπαμπᾶ! Εἶνε τρικυμία.
 — Καλὲ τί λέτε; Ἡ θάλασσα σή-
 μερα εἶνε λάδι. Δὲ θάχετε ὄρεξι, φαί-
 νεται.
 Μπάνιο χωρὶς ἐκείνους;... Ἄ,
 ὄχι σήμερα! Ἀλήθεια ποῦ δὲν ἔχουν
 ὄρεξι.
 Μετὰ τὸ γεῦμα, ἀνοίγουν τὰ βιβλία
 τους, τὰ τετράδιά τους, καὶ γράφουν,
 διαβάζουν ὡς τὰς πέντε. Ἦ ἐξαφανικὴ ἐ-
 πιμέλεια!
 — Φθάνει πιά ἡ μελέτη γιὰ σήμερα!
 Τόσο πολὺ δὲ μελετᾶτε οὔτε τὸ χειμῶ-

να ποῦ ἔχετε σχολεῖο. Πηγαίνετε τώρα
 νὰναπνεύσετε!
 Καὶ οἱ τρεῖς, χειροπιασμένοι, γιὰ
 αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκη νὰλλήλοισαρη-
 γοροῦνται, περπατοῦν ἐπὶ τὴν παραλία ὡς
 τὸ βρόδου.
 Ἀλλὰ μίαν ἀκατανίκητη δύναμις, ἕνας
 μαγνήτης τοὺς τραβᾷ πάντα πρὸς τὸ
 Ξενοδοχεῖον τῆς Ἀκτῆς, ἐκεῖ- ἀπέξω.
 — Νὰ τὸ παράθυρό τους! λέγει ὁ
 Ἀνδρέας δείχνων ἕνα παράθυρο ἐπὶ δεῦ-
 τερο πάτωμα.
 — Θὰ εἶνε ἐστὸς Ἀθήνας ἀπόψε ἐστὸς
 ὀκτώ, ψιθυρίζει ὁ Παῦλος.
 — Ἄχ, πότε νὰ ἔλθῃ Ὀκτώβριος!
 Τί λύπη, τί μελαγχολία!...
 Ἄ, ὄχι! οἱ δυστυχέστεροι δὲν εἶνε
 ἐκείνοι ποῦ φεύγουν!...
 (Μιμῆσις) KIMΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

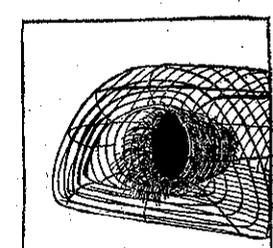
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ἡ μικρὰ καμηλοπάρδαλις

Ἡ εἰκὼν αὐ-
 τῆ εἶνε ἀπὸ φω-
 τογραφίαν λη-
 φθεῖσαν εἰς τὸν
 Ζωολογικὸν
 Κήπον τοῦ Βε-
 ρολίνου, καθ' ἣν
 στιγμὴν ἕνας φύ-
 λαξ δίδει γάλα
 εἰς μικρὰν καμηλοπάρδαλιν, τῆς ὁποίας
 ἡ μήτηρ ἀπέθανε μόλις ἐγέννησε. Κα-
 θὼς βλέπετε, τὸ νεογνὸν ζῶον παίρνει
 χωρὶς δυσκολίαν τὸ μ. π. ι. π. ε. ρ. ο. ν., χαι-
 ρει δὲ ἄκραν ὑγίειαν καὶ ἐλπίζεται ὅτι
 θὰ ζήσῃ.

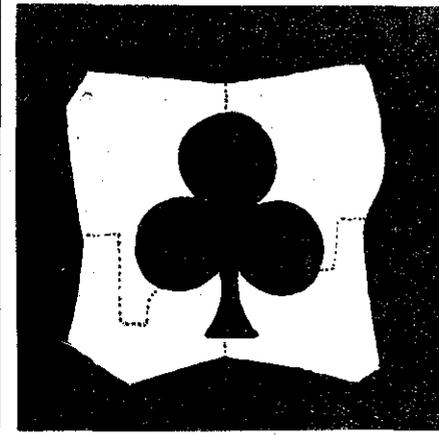
Μητρικὴ πρόνοια

Ἡ μῖς Μ.
 Κλάρκ, εἰς τὸ
 Λονδίον, πα-
 ρετήρησέ μὲ
 μεγάλην τῆς
 ἐκπληξίν, ὅτι
 τὸ στόμιον μιᾶς
 ποντικοπαγί-
 δος τὴν ὅποιαν
 εἶχε τοποθετή-
 ση εἰς τὸ ὑπόγειόν τῆς, ἦτο φραγμένον
 ἐντελῶς μ' ἕνα μεγάλο βούλωμα ἀπὸ ἄ-
 χυρον. Ἐξήτασε τὸ πρᾶγμα καὶ ἐβεβαιώ-
 θη, ὅτι μίαν ποντικαῖνα εἶχε βουλώσῃ τὴν
 παγίδα, διὰ νὰ μὴν εἰσελθῇ κανὲν ἀπὸ
 τὰ παρήκοα ποντικαῖα τῆς καὶ πιασθῇ!

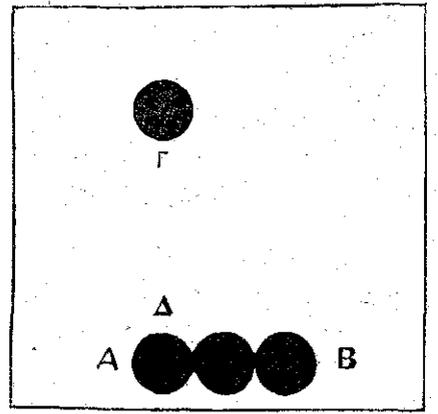
θήνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν,
 εἴμπορεῖ νὰ στείλῃ τὴν λύσιν τοῦ ἀνω Παιγ-
 νίου εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐρι-
 πίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολὴν του μὲ
 μίαν δεκάραν ἢ μὲ ἕνα δεκάλεπτον γραμ-
 ματόσημον. Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λυτῶν
 θὰ δημοσιευθῶν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ
 τοῦ ὁποῖον θάποτελεσθῇ ἀπὸ τὰ δεκάλεπτα, θὰ
 ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν διὰ κλήρου μερικὸς
 λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως δω-
 ρεῶν, τὸν πρῶτον κληρωθῆσάμενον δι' ἐν ἑ-
 τος, τοὺς δὲ λοιποὺς δι' ἐξαμηνίαν ἢ τριμη-
 νίαν. (Ἐὰν κληρωθῇ συνδρομητῆς, ἡ συνδρο-
 μὴ του θὰ παραταθῇ).

Λύσις τοῦ Παιγνίου τοῦ 43ου φυλλαδίου

Ἴδου πῶς θὰ συναρμολογηθῶν τὰ
 τέσσαρα λευκὰ τεμάχια διὰ νὰ σχημα-
 τισθῇ τὸ τρίφυλλον ἢ σπαθί.

Ὀπτικὴ Ἀπάτη

Ποία εἶνε ἡ μεγαλύτερα ἀπόστασις;
 Ἡ ΑΒ ἢ ἡ ΓΔ;
 Ἐκ πρώτης ὄψεως, θὰ ὠρρίζετο κα-
 νεῖς ὅτι τὸ Γ ἀπέχει ἀπὸ τὸ Δ πολὺ πε-
 ρισσότερον ἀφ' ὅ,τι τὸ Α ἀπέχει ἀπὸ τὸ
 Β. Ἐὰν ὅμως μετρήσῃτε τὰς δύο ἀπο-
 στάσεις ΑΒ καὶ ΓΔ, θὰ ἴδῃτε ὅτι εἶνε
 ἀκριβῶς ἴσαι: δύομισι ἑκατ. τοῦ μέτρου.

Παιγνίον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λευκοῦ Κρίνου

ρα	θυ	θυσ	ρη	κα
(σγυ)	λυ	λει	δα	τρι
ας	οω	φει	α	κλω
θα	των	τη	δι	α
(αι)	ρου	φω	μαν	(λος)

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ δεκαπέντε αὐ-
 τὰι συλλαβαὶ ὥστε νὰποτελεσθῶν ἑνεία
 ὀνόματα σημαίνοντα: Μέγαν φιλέλληνα,
 ἀρχαῖον τραγικόν, κριτὴν τοῦ Ἄδου,
 Νάμωρον, Μούσαν, βασιλίτισσαν, θαλάσσιον
 θεόν, Μοῖραν καὶ περίφημον ἀγαλακτο-
 ποιόν.
 Ἀλλοίσις: Κάθε συνδρομητῆς, ἀγοραστῆς
 ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀ-

Οἱ ἀλλασσοντες κατοικίαν
 Συνδρομηταί, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ
 μὴ παραπίπτῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλώ-
 νουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν
 εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντες καὶ
 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας
 τανίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ
 τὴν ἀπόλειαν τοῦ φύλλου.

128 τὸν Ὁδῆγον τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομὴ τοῦ, Κερ Β

ΟΝΕΙΡΟ

... Ἐπερπατοῦσα κι' ὅλο πήγαινα κάτω ἀπὸ φωνιτὰ δένδρακια, καὶ τὸ λεπτό σούσουρο τῶν δένδρων μέσ' τῆ μεσημεριὰτικῆ ἤσυχια σά σιγανὸ τραγουδί ἐμοιαζε καί μ' ἐμεθοῦσε...

Κ' ἐπερπατοῦσα κι' ὅλο πήγαινα σιγὰ-σιγὰ...

Μὰ ἔξαφνα σταμάτησα στ' ἀντίκρισμα μιᾶς εἰκόνας μαγικῆς:

Ἐκεῖ πῶς ἄνω, πρὸς τὸ ρέμμα, ἦσαν γυναικες λευκοντυμένες, ὅλο μὲ λευκὲς γάβες τυλιγμένες, καὶ τὰ μαλλιά τους λυτὰ ἔπεφταν ἐλευθερὰ στοὺς κομψοὺς ὤμους.

Λουλούδια λεπτὰ ποὺ ἐστόλιζαν τὰ καστανὰ ἢ ὄλεξανθα κεφάλια, ἐσκόρπιζαν παντοῦ τῆ μυριάδι τῶν τους.

Καὶ ρίχνοντας ὁ ἥλιος τὶς ἀχτιδῆς του, τὶς ἔκανε νὰ φαίνονταν πῶς ἄσπρες, πῶς χιονισμένες...

Ἦταν νεράιδες.

Δίνοντας τὰ δλόσπρα χέρια τους ἢ μιὰ στὴν ἄλλη, ἐχόρσαν τὸν συνεισμένο τρελλὸ χορὸ τους...

... Μὰ σὲ λιγάκι ἔσβυσε ἡ πανόρα ἀυτὴ εἰκόνα, καὶ ὅλα, φυσικὲς ὀμορφίες καὶ νεραϊδῆνα κέλλα, σὺν ἕνα πᾶλλευκο συννεφάκι, ἔχαθηκαν πρὸς τὸν αἴθέρα, — γιὰτ' ἦταν ὄνειρο ...

Σκόρπιοι Μενεξέδες

Ο ΕΠΙΓΕΙΟΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

Περπατοῦσα ὠρα πολλὴ χωρὶς νὰ ξεύρω καὶ ἐγὼ ποῦ ἐπῆγαινα. Εἶχα ἀφοσιώσει τὰ τελευταῖα σπιτάκια τῆς πόλεως καὶ ἔμπρὸς μου ἀπλώντο ἡ ἐξοχὴ ἀτέλειωτη μὲ τὴν καταπράσινη ἀνοξιὰτικὴ στολὴ τῆς.

Μιὰ μικρὴ πόρτα μάνδρας μισανοιγμένη ἐκίνησε τὴν προσοχήν μου. Πλησιαῖω καὶ βλέπω ἐνα θαυμάσιον κηπον' λουλούδια ὅλων τῶν εἰδῶν ἐσκόρπιζαν τὸ γλυκὸ ἄρωμά των.

Τὸ χῶμα ἦτο στρωμένο μὲ πράσινη βελουδένια χλόη. Τὰ ταπεινὰ μενεξεδάκια ἐπρόβαλαν δειὰ τὰ ὠραῖα κεφαλῆκια των, ἐν ᾧ τ' ἄλλα λουλούδια ἐστέκοντο καμαρωτὰ-καμαρωτὰ.

Καρποφόρα δένδρα ἔγερναν τοὺς κλάδους των φορτωμένους μὲ ὠραίους καρπούς.

Πεταλιδίτιες χρυσοκίτρινες πετοῦσαν χαρωπῶς καὶ μυριάδες ἄλλα ἐντομα γύρω στὰ λουλούδια.

Ὁ οὐρανὸς ἦτο καταγάλανος, καὶ ὁ ἥλιος ἔλουε μὲ τέλ' λαμπρότερες ἀκτίνες του τὸν ὠραίον αὐτὸν κηπον.

Προχωρῶ ἀκόμη στὴν ἀκρὴ τοῦ κηπου ἕνας θεομίμικος ὀδηγοῦσε στὸ ὠραιότερον μικρὸ δάσος ποῦ φαντάζεται κανεῖς. Τὶ θαυμασία ἀντίθεσις! Ὁαρρεῖς καὶ τὸ μαγικὸ ραβδίκαυ καμιάς μάγισσας ἤγγισε τῆ γῆ καὶ ἀλλάξε ὄσιν.

Δένδρα ὑψηλὰ ἔρριπταν τὴν σκιάν των γύρω-γύρω. Ἡ ἀποσφαίρα ἦτο ἀκόμη δροσερὴ ὁ ἥλιος δὲν ἐφώτιζε ὅλο τὸ δά-

σος. Μαργαριταρῆνες σταλαγματιῆς λαμποκοποῦσαν στὰ χορταράκια.

Τὰ πουλιὰ ἔφαγαν γλυκὰ ἀπὸ τοὺς κλάδους τῶν δένδρων. Ὡ! τὸ ἄσμα ἐκεῖνο! Οὐδέποτε ἤκουσα γλυκύτερους καὶ ἁρμονικωτέρους ἤχους!

Τὰ βήματά μου τὰ ἐφόβιζαν, ἔπαιναν τὴν ὀρχήστραν των, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἤρχιζαν πάλιν τὰς μελωδίαις των.

Ἐνα μικρὸ σπιτάκι καθρεπτιζέτο στὰ γυαλιστερά καὶ ἀτάραχα νερά μιᾶς λίμνης.

Δύο ὀλόλευκοι κύνες ἐλούοντο στὸ κρυσταλλένιον νεράκι...

Θαμβωμένη ἀπ' ὄσα ἐβλεπα, ἐφάναξα γεμάτη ἐνθουσιασμῶ: Τὶ ὠραῖα ποὺ εἶνε! Ὡ! τί εὐτυχῆς θὰ ἦμουν νὰ ἐξοῦσα παντοτινὰ ἐδῶ μέσα!

Ἀ α α! ἕνα δυνατό τράβηγμα στ' αὐτὸ μ' ἔκαμε νὰ πεταχθῶ ἀπὸ τὴν... καρέκλα μου.

— Est-ce comme ça que vous étudiez, Mademoiselle? Ὁ γέρον διδάσκαλός μου τῆς γαλλικῆς μὲ συνέλαβε... κοιμισμένην.

Ἐν τούτοις ὄλα τὰ μαλώματα καὶ ἡ ἀγχοιφονεῖα του διὰ τὸ φοβερὸν ἀμάρτημά μου, δὲν μ' ἔκαμαν νὰ λησμονήσω τὴν ὠραίαν ὠραν ποὺ ἔπερασα στὸν ἐπίγειον ἐκεῖνον παράδεισον.

Ἐξορίστος Ἀτθίς

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Γιατί τὰ μάτια τῶν παιδιῶν Π' ἄσφα λαμπυρίζουν Συχνὰ μιὰ λάμη ἀόριστη Βλέπω νὰ καθρεφτίζουν;

— Τοῦ οὐρανοῦ ἀγγελούδια Στῆ γῆ κάτω περμένα, Τὴν πρώτη τους πατριδα Ἐυροῦνται τὰ καίμενα.

— Γιατί τὰ μάτια τῶν παιδιῶν Π' ὀλάνοικτα ἀνικρύζουν Ἀπ' ἄφωνα ἐκπληξί συχνὰ Τὰ βλέπω νὰ γεμίζουν;

— Γιατί τὰ μάτια τῶν παιδιῶν Π' ὀλάνοικτα ἀνικρύζουν Ἀπ' ἄφωνα ἐκπληξί συχνὰ Τὰ βλέπω νὰ γεμίζουν;

— Γιατί τὰ μάτια τῶν παιδιῶν Π' ὀλάνοικτα ἀνικρύζουν Ἀπ' ἄφωνα ἐκπληξί συχνὰ Τὰ βλέπω νὰ γεμίζουν;

— Γιατί τὰ μάτια τῶν παιδιῶν Π' ὀλάνοικτα ἀνικρύζουν Ἀπ' ἄφωνα ἐκπληξί συχνὰ Τὰ βλέπω νὰ γεμίζουν;

— Γιατί τὰ μάτια τῶν παιδιῶν Π' ὀλάνοικτα ἀνικρύζουν Ἀπ' ἄφωνα ἐκπληξί συχνὰ Τὰ βλέπω νὰ γεμίζουν;

Κυρία Δὲν Μὲ Μὲλλει

Ο ΤΡΑΓΟΣ

— Δὲν μοῦ λές, κυρά Γιάννοβα, ἀλήθεια εἶνε ἐκεῖνα ποὺ ἔλέγατε χθὲς τὸ δειλινὸ μὲ τῆ μητέρα μου; ρωτοῦσε μιὰ μέρα ἡ Σοφίττα τὴ γρητὰ φιλενάδα τῆς μητέρας της. — Γιὰ ποιά, παιδί μου, ἐλέγαμε; — Ἐλέγατε πὼς ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ποῦ εἴσατε κοπέλλες, εἶχατε δὴ πολλές φορὲς πειρασομένους μὲ τὰ μάτια σας τὰ ἴδια, ἀλήθεια, εἶδατε; — Ἔ! μιὰ φορὰ καὶ δύο, παιδί μου; — Πῆς μου, πῆς μου,

καρὰ Γιάννοβα, πὼς τοὺς εἶδατε; Ἔ! — Ἐγὼ, παιδί μου τὸν εἶχα δὴ μιὰ φορὰ σὺν τράγο. — Σὺν τράγο! — Ναι, τράγο! — πῆγαινα ἕνα βράδυ νὰ πᾶρω τὸ ἄλευρι μου ἀπὸ τὸ μύλο, ὅταν τὸν βλέπω ὅτ' ἦταν ἀπάνω μεριά τοῦ δρόμου νὰ κάθεται ἑξαπλωμένος. Μοῦ φάνηκε πὼς ἦταν ἀληθινὸς τράγος καὶ τὸν σοῦντησα. «Κίτς! κίτς! μωρὸ τί κάθεσ' εἶσαι!» ἀλλὰ ὁ τράγος δὲν ταράχτηκε. Τὸν ἄφισα καὶ πῆγα σὸ μύλο γιὰτι βιαζόμουν, πῆρα τὰλευρι μου καὶ γύρισα. Ἀλλὰ ὁ τὸ γυρισμὸ δὲν τὸν ἤρα; εἶχε χαθῆ. Μόλις ἔφθασα στὸ χωριό, εἶπα στές γειτόνισσες τί εἶδα καὶ ὅλες σταυροκοπήθikan. — Καὶ πὼς καταλάβατε πὼς ὁ τράγος δὲν ἦταν τράγος; — Γιὰ νὰ τὴν ἄφηθ' εἶσαι ἑξαφνικὰ ἀπὸ τὰ μάτια μου, παιδί μου, κατ' ἔρωτικὸ θάταν καὶ ὄχι ἀληθινὸς! — Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη τὸν εἶδες πολλὲς φορὲς; — Ἐγὼ, δόξα τῷ Θεῷ, ὄχι, μὰ οἱ ἄλλες, καθὼς μολογοῦσαν, τὸν εἶδαν πολλές φορὲς. — Μὰ καλὰ, κυρά Γιάννοβα, γιὰτι δὲν βλέπομε καὶ τώρα κανέναν ψεύτικο, παρὰ ὄλο τράγους... ἀληθινούς; — Καὶ ποῦ ξέρεις, παιδί μου, ἂν ὄλο οἱ τράγοι ποῦ βλέπεις εἶνε ἀληθινοὶ! ...

Βάρβα τοῦ Κανάρη

καρὰ Γιάννοβα, πὼς τοὺς εἶδατε; Ἔ! — Ἐγὼ, παιδί μου τὸν εἶχα δὴ μιὰ φορὰ σὺν τράγο. — Σὺν τράγο! — Ναι, τράγο! — πῆγαινα ἕνα βράδυ νὰ πᾶρω τὸ ἄλευρι μου ἀπὸ τὸ μύλο, ὅταν τὸν βλέπω ὅτ' ἦταν ἀπάνω μεριά τοῦ δρόμου νὰ κάθεται ἑξαπλωμένος. Μοῦ φάνηκε πὼς ἦταν ἀληθινὸς τράγος καὶ τὸν σοῦντησα. «Κίτς! κίτς! μωρὸ τί κάθεσ' εἶσαι!» ἀλλὰ ὁ τράγος δὲν ταράχτηκε. Τὸν ἄφισα καὶ πῆγα σὸ μύλο γιὰτι βιαζόμουν, πῆρα τὰλευρι μου καὶ γύρισα. Ἀλλὰ ὁ τὸ γυρισμὸ δὲν τὸν ἤρα; εἶχε χαθῆ. Μόλις ἔφθασα στὸ χωριό, εἶπα στές γειτόνισσες τί εἶδα καὶ ὅλες σταυροκοπήθikan. — Καὶ πὼς καταλάβατε πὼς ὁ τράγος δὲν ἦταν τράγος; — Γιὰ νὰ τὴν ἄφηθ' εἶσαι ἑξαφνικὰ ἀπὸ τὰ μάτια μου, παιδί μου, κατ' ἔρωτικὸ θάταν καὶ ὄχι ἀληθινὸς! — Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη τὸν εἶδες πολλὲς φορὲς; — Ἐγὼ, δόξα τῷ Θεῷ, ὄχι, μὰ οἱ ἄλλες, καθὼς μολογοῦσαν, τὸν εἶδαν πολλές φορὲς. — Μὰ καλὰ, κυρά Γιάννοβα, γιὰτι δὲν βλέπομε καὶ τώρα κανέναν ψεύτικο, παρὰ ὄλο τράγους... ἀληθινούς; — Καὶ ποῦ ξέρεις, παιδί μου, ἂν ὄλο οἱ τράγοι ποῦ βλέπεις εἶνε ἀληθινοὶ! ...

καρὰ Γιάννοβα, πὼς τοὺς εἶδατε; Ἔ! — Ἐγὼ, παιδί μου τὸν εἶχα δὴ μιὰ φορὰ σὺν τράγο. — Σὺν τράγο! — Ναι, τράγο! — πῆγαινα ἕνα βράδυ νὰ πᾶρω τὸ ἄλευρι μου ἀπὸ τὸ μύλο, ὅταν τὸν βλέπω ὅτ' ἦταν ἀπάνω μεριά τοῦ δρόμου νὰ κάθεται ἑξαπλωμένος. Μοῦ φάνηκε πὼς ἦταν ἀληθινὸς τράγος καὶ τὸν σοῦντησα. «Κίτς! κίτς! μωρὸ τί κάθεσ' εἶσαι!» ἀλλὰ ὁ τράγος δὲν ταράχτηκε. Τὸν ἄφισα καὶ πῆγα σὸ μύλο γιὰτι βιαζόμουν, πῆρα τὰλευρι μου καὶ γύρισα. Ἀλλὰ ὁ τὸ γυρισμὸ δὲν τὸν ἤρα; εἶχε χαθῆ. Μόλις ἔφθασα στὸ χωριό, εἶπα στές γειτόνισσες τί εἶδα καὶ ὅλες σταυροκοπήθikan. — Καὶ πὼς καταλάβατε πὼς ὁ τράγος δὲν ἦταν τράγος; — Γιὰ νὰ τὴν ἄφηθ' εἶσαι ἑξαφνικὰ ἀπὸ τὰ μάτια μου, παιδί μου, κατ' ἔρωτικὸ θάταν καὶ ὄχι ἀληθινὸς! — Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη τὸν εἶδες πολλὲς φορὲς; — Ἐγὼ, δόξα τῷ Θεῷ, ὄχι, μὰ οἱ ἄλλες, καθὼς μολογοῦσαν, τὸν εἶδαν πολλές φορὲς. — Μὰ καλὰ, κυρά Γιάννοβα, γιὰτι δὲν βλέπομε καὶ τώρα κανέναν ψεύτικο, παρὰ ὄλο τράγους... ἀληθινούς; — Καὶ ποῦ ξέρεις, παιδί μου, ἂν ὄλο οἱ τράγοι ποῦ βλέπεις εἶνε ἀληθινοὶ! ...

καρὰ Γιάννοβα, πὼς τοὺς εἶδατε; Ἔ! — Ἐγὼ, παιδί μου τὸν εἶχα δὴ μιὰ φορὰ σὺν τράγο. — Σὺν τράγο! — Ναι, τράγο! — πῆγαινα ἕνα βράδυ νὰ πᾶρω τὸ ἄλευρι μου ἀπὸ τὸ μύλο, ὅταν τὸν βλέπω ὅτ' ἦταν ἀπάνω μεριά τοῦ δρόμου νὰ κάθεται ἑξαπλωμένος. Μοῦ φάνηκε πὼς ἦταν ἀληθινὸς τράγος καὶ τὸν σοῦντησα. «Κίτς! κίτς! μωρὸ τί κάθεσ' εἶσαι!» ἀλλὰ ὁ τράγος δὲν ταράχτηκε. Τὸν ἄφισα καὶ πῆγα σὸ μύλο γιὰτι βιαζόμουν, πῆρα τὰλευρι μου καὶ γύρισα. Ἀλλὰ ὁ τὸ γυρισμὸ δὲν τὸν ἤρα; εἶχε χαθῆ. Μόλις ἔφθασα στὸ χωριό, εἶπα στές γειτόνισσες τί εἶδα καὶ ὅλες σταυροκοπήθikan. — Καὶ πὼς καταλάβατε πὼς ὁ τράγος δὲν ἦταν τράγος; — Γιὰ νὰ τὴν ἄφηθ' εἶσαι ἑξαφνικὰ ἀπὸ τὰ μάτια μου, παιδί μου, κατ' ἔρωτικὸ θάταν καὶ ὄχι ἀληθινὸς! — Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη τὸν εἶδες πολλὲς φορὲς; — Ἐγὼ, δόξα τῷ Θεῷ, ὄχι, μὰ οἱ ἄλλες, καθὼς μολογοῦσαν, τὸν εἶδαν πολλές φορὲς. — Μὰ καλὰ, κυρά Γιάννοβα, γιὰτι δὲν βλέπομε καὶ τώρα κανέναν ψεύτικο, παρὰ ὄλο τράγους... ἀληθινούς; — Καὶ ποῦ ξέρεις, παιδί μου, ἂν ὄλο οἱ τράγοι ποῦ βλέπεις εἶνε ἀληθινοὶ! ...

καρὰ Γιάννοβα, πὼς τοὺς εἶδατε; Ἔ! — Ἐγὼ, παιδί μου τὸν εἶχα δὴ μιὰ φορὰ σὺν τράγο. — Σὺν τράγο! — Ναι, τράγο! — πῆγαινα ἕνα βράδυ νὰ πᾶρω τὸ ἄλευρι μου ἀπὸ τὸ μύλο, ὅταν τὸν βλέπω ὅτ' ἦταν ἀπάνω μεριά τοῦ δρόμου νὰ κάθεται ἑξαπλωμένος. Μοῦ φάνηκε πὼς ἦταν ἀληθινὸς τράγος καὶ τὸν σοῦντησα. «Κίτς! κίτς! μωρὸ τί κάθεσ' εἶσαι!» ἀλλὰ ὁ τράγος δὲν ταράχτηκε. Τὸν ἄφισα καὶ πῆγα σὸ μύλο γιὰτι βιαζόμουν, πῆρα τὰλευρι μου καὶ γύρισα. Ἀλλὰ ὁ τὸ γυρισμὸ δὲν τὸν ἤρα; εἶχε χαθῆ. Μόλις ἔφθασα στὸ χωριό, εἶπα στές γειτόνισσες τί εἶδα καὶ ὅλες σταυροκοπήθikan. — Καὶ πὼς καταλάβατε πὼς ὁ τράγος δὲν ἦταν τράγος; — Γιὰ νὰ τὴν ἄφηθ' εἶσαι ἑξαφνικὰ ἀπὸ τὰ μάτια μου, παιδί μου, κατ' ἔρωτικὸ θάταν καὶ ὄχι ἀληθινὸς! — Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη τὸν εἶδες πολλὲς φορὲς; — Ἐγὼ, δόξα τῷ Θεῷ, ὄχι, μὰ οἱ ἄλλες, καθὼς μολογοῦσαν, τὸν εἶδαν πολλές φορὲς. — Μὰ καλὰ, κυρά Γιάννοβα, γιὰτι δὲν βλέπομε καὶ τώρα κανέναν ψεύτικο, παρὰ ὄλο τράγους... ἀληθινούς; — Καὶ ποῦ ξέρεις, παιδί μου, ἂν ὄλο οἱ τράγοι ποῦ βλέπεις εἶνε ἀληθινοὶ! ...

καρὰ Γιάννοβα, πὼς τοὺς εἶδατε; Ἔ! — Ἐγὼ, παιδί μου τὸν εἶχα δὴ μιὰ φορὰ σὺν τράγο. — Σὺν τράγο! — Ναι, τράγο! — πῆγαινα ἕνα βράδυ νὰ πᾶρω τὸ ἄλευρι μου ἀπὸ τὸ μύλο, ὅταν τὸν βλέπω ὅτ' ἦταν ἀπάνω μεριά τοῦ δρόμου νὰ κάθεται ἑξαπλωμένος. Μοῦ φάνηκε πὼς ἦταν ἀληθινὸς τράγος καὶ τὸν σοῦντησα. «Κίτς! κίτς! μωρὸ τί κάθεσ' εἶσαι!» ἀλλὰ ὁ τράγος δὲν ταράχτηκε. Τὸν ἄφισα καὶ πῆγα σὸ μύλο γιὰτι βιαζόμουν, πῆρα τὰλευρι μου καὶ γύρισα. Ἀλλὰ ὁ τὸ γυρισμὸ δὲν τὸν ἤρα; εἶχε χαθῆ. Μόλις ἔφθασα στὸ χωριό, εἶπα στές γειτόνισσες τί εἶδα καὶ ὅλες σταυροκοπήθikan. — Καὶ πὼς καταλάβατε πὼς ὁ τράγος δὲν ἦταν τράγος; — Γιὰ νὰ τὴν ἄφηθ' εἶσαι ἑξαφνικὰ ἀπὸ τὰ μάτια μου, παιδί μου, κατ' ἔρωτικὸ θάταν καὶ ὄχι ἀληθινὸς! — Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη τὸν εἶδες πολλὲς φορὲς; — Ἐγὼ, δόξα τῷ Θεῷ, ὄχι, μὰ οἱ ἄλλες, καθὼς μολογοῦσαν, τὸν εἶδαν πολλές φορὲς. — Μὰ καλὰ, κυρά Γιάννοβα, γιὰτι δὲν βλέπομε καὶ τώρα κανέναν ψεύτικο, παρὰ ὄλο τράγους... ἀληθινούς; — Καὶ ποῦ ξέρεις, παιδί μου, ἂν ὄλο οἱ τράγοι ποῦ βλέπεις εἶνε ἀληθινοὶ! ...

καρὰ Γιάννοβα, πὼς τοὺς εἶδατε; Ἔ! — Ἐγὼ, παιδί μου τὸν εἶχα δὴ μιὰ φορὰ σὺν τράγο. — Σὺν τράγο! — Ναι, τράγο! — πῆγαινα ἕνα βράδυ νὰ πᾶρω τὸ ἄλευρι μου ἀπὸ τὸ μύλο, ὅταν τὸν βλέπω ὅτ' ἦταν ἀπάνω μεριά τοῦ δρόμου νὰ κάθεται ἑξαπλωμένος. Μοῦ φάνηκε πὼς ἦταν ἀληθινὸς τράγος καὶ τὸν σοῦντησα. «Κίτς! κίτς! μωρὸ τί κάθεσ' εἶσαι!» ἀλλὰ ὁ τράγος δὲν ταράχτηκε. Τὸν ἄφισα καὶ πῆγα σὸ μύλο γιὰτι βιαζόμουν, πῆρα τὰλευρι μου καὶ γύρισα. Ἀλλὰ ὁ τὸ γυρισμὸ δὲν τὸν ἤρα; εἶχε χαθῆ. Μόλις ἔφθασα στὸ χωριό, εἶπα στές γειτόνισσες τί εἶδα καὶ ὅλες σταυροκοπήθikan. — Καὶ πὼς καταλάβατε πὼς ὁ τράγος δὲν ἦταν τράγος; — Γιὰ νὰ τὴν ἄφηθ' εἶσαι ἑξαφνικὰ ἀπὸ τὰ μάτια μου, παιδί μου, κατ' ἔρωτικὸ θάταν καὶ ὄχι ἀληθινὸς! — Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη τὸν εἶδες πολλὲς φορὲς; — Ἐγὼ, δόξα τῷ Θεῷ, ὄχι, μὰ οἱ ἄλλες, καθὼς μολογοῦσαν, τὸν εἶδαν πολλές φορὲς. — Μὰ καλὰ, κυρά Γιάννοβα, γιὰτι δὲν βλέπομε καὶ τώρα κανέναν ψεύτικο, παρὰ ὄλο τράγους... ἀληθινούς; — Καὶ ποῦ ξέρεις, παιδί μου, ἂν ὄλο οἱ τράγοι ποῦ βλέπεις εἶνε ἀληθινοὶ! ...

καρὰ Γιάννοβα, πὼς τοὺς εἶδατε; Ἔ! — Ἐγὼ, παιδί μου τὸν εἶχα δὴ μιὰ φορὰ σὺν τράγο. — Σὺν τράγο! — Ναι, τράγο! — πῆγαινα ἕνα βράδυ νὰ πᾶρω τὸ ἄλευρι μου ἀπὸ τὸ μύλο, ὅταν τὸν βλέπω ὅτ' ἦταν ἀπάνω μεριά τοῦ δρόμου νὰ κάθεται ἑξαπλωμένος. Μοῦ φάνηκε πὼς ἦταν ἀληθινὸς τράγος καὶ τὸν σοῦντησα. «Κίτς! κίτς! μωρὸ τί κάθεσ' εἶσαι!» ἀλλὰ ὁ τράγος δὲν ταράχτηκε. Τὸν ἄφισα καὶ πῆγα σὸ μύλο γιὰτι βιαζόμουν, πῆρα τὰλευρι μου καὶ γύρισα. Ἀλλὰ ὁ τὸ γυρισμὸ δὲν τὸν ἤρα; εἶχε χαθῆ. Μόλις ἔφθασα στὸ χωριό, εἶπα στές γειτόνισσες τί εἶδα καὶ ὅλες σταυροκοπήθikan. — Καὶ πὼς καταλάβατε πὼς ὁ τράγος δὲν ἦταν τράγος; — Γιὰ νὰ τὴν ἄφηθ' εἶσαι ἑξαφνικὰ ἀπὸ τὰ μάτια μου, παιδί μου, κατ' ἔρωτικὸ θάταν καὶ ὄχι ἀληθινὸς! — Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη τὸν εἶδες πολλὲς φορὲς; — Ἐγὼ, δόξα τῷ Θεῷ, ὄχι, μὰ οἱ ἄλλες, καθὼς μολογοῦσαν, τὸν εἶδαν πολλές φορὲς. — Μὰ καλὰ, κυρά Γιάννοβα, γιὰτι δὲν βλέπομε καὶ τώρα κανέναν ψεύτικο, παρὰ ὄλο τράγους... ἀληθινούς; — Καὶ ποῦ ξέρεις, παιδί μου, ἂν ὄλο οἱ τράγοι ποῦ βλέπεις εἶνε ἀληθινοὶ! ...

καρὰ Γιάννοβα, πὼς τοὺς εἶδατε; Ἔ! — Ἐγὼ, παιδί μου τὸν εἶχα δὴ μιὰ φορὰ σὺν τράγο. — Σὺν τράγο! — Ναι, τράγο! — πῆγαινα ἕνα βράδυ νὰ πᾶρω τὸ ἄλευρι μου ἀπὸ τὸ μύλο, ὅταν τὸν βλέπω ὅτ' ἦταν ἀπάνω μεριά τοῦ δρόμου νὰ κάθεται ἑξαπλωμένος. Μοῦ φάνηκε πὼς ἦταν ἀληθινὸς τράγος καὶ τὸν σοῦντησα. «Κίτς! κίτς! μωρὸ τί κάθεσ' εἶσαι!» ἀλλὰ ὁ τράγος δὲν ταράχτηκε. Τὸν ἄφισα καὶ πῆγα σὸ μύλο γιὰτι βιαζόμουν, πῆρα τὰλευρι μου καὶ γύρισα. Ἀλλὰ ὁ τὸ γυρισμὸ δὲν τὸν ἤρα; εἶχε χαθῆ. Μόλις ἔφθασα στὸ χωριό, εἶπα στές γειτόνισσες τί εἶδα καὶ ὅλες σταυροκοπήθikan. — Καὶ πὼς καταλάβατε πὼς ὁ τράγος δὲν ἦταν τράγος; — Γιὰ νὰ τὴν ἄφηθ' εἶσαι ἑξαφνικὰ ἀπὸ τὰ μάτια μου, παιδί μου, κατ' ἔρωτικὸ θάταν καὶ ὄχι ἀληθινὸς! — Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη τὸν εἶδες πολλὲς φορὲς; — Ἐγὼ, δόξα τῷ Θεῷ, ὄχι, μὰ οἱ ἄλλες, καθὼς μολογοῦσαν, τὸν εἶδαν πολλές φορὲς. — Μὰ καλὰ, κυρά Γιάννοβα, γιὰτι δὲν βλέπομε καὶ τώρα κανέναν ψεύτικο, παρὰ ὄλο τράγους... ἀληθινούς; — Καὶ ποῦ ξέρεις, παιδί μου, ἂν ὄλο οἱ τράγοι ποῦ βλέπεις εἶνε ἀληθινοὶ! ...

καρὰ Γιάννοβα, πὼς τοὺς εἶδατε; Ἔ! — Ἐγὼ, παιδί μου τὸν εἶχα δὴ μιὰ φορὰ σὺν τράγο. — Σὺν τράγο! — Ναι, τράγο! — πῆγαινα ἕνα βράδυ νὰ πᾶρω τὸ ἄλευρι μου ἀπὸ τὸ μύλο, ὅταν τὸν βλέπω ὅτ' ἦταν ἀπάνω μεριά τοῦ δρόμου νὰ κάθεται ἑξαπλωμένος. Μοῦ φάνηκε πὼς ἦταν ἀληθινὸς τράγος καὶ τὸν σοῦντησα. «Κίτς! κίτς! μωρὸ τί κάθεσ' εἶσαι!» ἀλλὰ ὁ τράγος δὲν ταράχτηκε. Τὸν ἄφισα καὶ πῆγα σὸ μύλο γιὰτι βιαζόμουν, πῆρα τὰλευρι μου καὶ γύρισα. Ἀλλὰ ὁ τὸ γυρισμὸ δὲν τὸν ἤρα; εἶχε χαθῆ. Μόλις ἔφθασα στὸ χωριό, εἶπα στές γειτόνισσες τί εἶδα καὶ ὅλες σταυροκοπήθikan. — Καὶ πὼς καταλάβατε πὼς ὁ τράγος δὲν ἦταν τράγος; — Γιὰ νὰ τὴν ἄφηθ' εἶσαι ἑξαφνικὰ ἀπὸ τὰ μάτια μου, παιδί μου, κατ' ἔρωτικὸ θάταν καὶ ὄχι ἀληθινὸς! — Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη τὸν εἶδες πολλὲς φορὲς; — Ἐγὼ, δόξα τῷ Θεῷ, ὄχι, μὰ οἱ ἄλλες, καθὼς μολογοῦσαν, τὸν εἶδαν πολλές φορὲς. — Μὰ καλὰ, κυρά Γιάννοβα, γιὰτι δὲν βλέπομε καὶ τώρα κανέναν ψεύτικο, παρὰ ὄλο τράγους... ἀληθινούς; — Καὶ ποῦ ξέρεις, παιδί μου, ἂν ὄλο οἱ τράγοι ποῦ βλέπεις εἶνε ἀληθινοὶ! ...

καρὰ Γιάννοβα, πὼς τοὺς εἶδατε; Ἔ! — Ἐγὼ, παιδί μου τὸν εἶχα δὴ μιὰ φορὰ σὺν τράγο. — Σὺν τράγο! — Ναι, τράγο! — πῆγαινα ἕνα βράδυ νὰ πᾶρω τὸ ἄλευρι μου ἀπὸ τὸ μύλο, ὅταν τὸν βλέπω ὅτ' ἦταν ἀπάνω μεριά τοῦ δρόμου νὰ κάθεται ἑξαπλωμένος. Μοῦ φάνηκε πὼς ἦταν ἀληθινὸς τράγος καὶ τὸν σοῦντησα. «Κίτς! κίτς! μωρὸ τί κάθεσ' εἶσαι!» ἀλλὰ ὁ τράγος δὲν ταράχτηκε. Τὸν ἄφισα καὶ πῆγα σὸ μύλο γιὰτι βιαζόμουν, πῆρα τὰλευρι μου καὶ γύρισα. Ἀλλὰ ὁ τὸ γυρισμὸ δὲν τὸν ἤρα; εἶχε χαθῆ. Μόλις ἔφθασα στὸ χωριό, εἶπα στές γειτόνισσες τί ε

τισε λοιπόν να κάμης και μερικους άλλους... Παισι-Παισις (εστία)... Δεροναντοπούλαν (έχει καλώς)... Πογκίσιου των Πατρών (ελαβα, εύχαριστο)... Ολοδουκην Αχιδα (εστία εκ νέου τα ζητηθέντα)... Μωρέαν, Αν-νιβαν τον Καρχηδόνιον κτλ. κτλ.

Είς δ' οσας επιστολάς ελαβα μετά την 1 Ὀκτωβρίου, θαπαντήσω εις τό προσεχές...

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις δεκατέ: 26 Ἀθηνῶν και Πειραιώς μέχρι τῆς 26 Ὀκτωβρίου... 2 Νοεμβρίου... 20 Νοεμβρίου.

Ο χάρις των λύσεων, επί του όποιου δύν να γράψωσι τὰς λύσεις των οι διαγωνιζόμενοι... 30 φύλλα και τιμάται φρ. 1.]

471. Δεξιόγραφος

Αν αριθμητικόν Με εν ουσιαστικόν... Ο λότης συνενώση, Άλθος πολύ κοινόν... Εξόως θα φανερώση... Εστία υπό τῆς Σκληρῆ Σκληριῆ

472. Μεταγραμματισμός

Γράψε Ο και βάλε Ι Και αντί ενός Θεού, Θά ιδῆς εις τῆ στιγμή Γνωστὸν ἄνθος τοῦ ἀγροῦ... Εστία υπό τῆς Σκληρῆ Σκληριῆ

473. Δημιῶδες αἶνιγμα

Μάρμαρο μαρμαρωτένιο. Μαρμαρόνιο και χυτό... Ψχει μέσα μαῦρα φάρια... Καί γλυκό-γλυκό νερό... Εστία υπό τῆς Τρακαυράνας

474. Πυραμῖς

Οἱ σταυροὶ πόλις τῆς Ἑλλάδος... = Πρόθεσις. = Δημητριακόν. = Πόλις τῆς Ἑλλάδος... Εστία υπό Μιχαὴλ Α. Τρίκιου

475. Ἀντιγραμμένη Πυραμῖς

+ = Διάσημος γυνή τῆς ἀρχαϊκῆ. **++** = Εἶδος χύματος. *+** = Ἄγριον ζῶον. + Οἱ σταυροὶ Προφήτης Ἑβραίου... Εστία υπό τοῦ Μικροῦ Μανδολιστοῦ

476. Ἐπιγραφή

ΑΝΩ ΠΟΥ ΜΥΛ ΟΚΣ ΑΓΑ ΕΠΙ ΚΑΡ ΑΙΡ ΙΑΚ ΘΕΩ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης... Εστία υπό τῆς Χρυσῆς Καρδίας

477. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων

Μέρος φυτοῦ—ζῶον ἄγριον = Σύνδεσμος + Ἀτίμητον—ἀπαγορευτικόν= Ἐρωτηματ. + Ρῆμα σύνθ.—ρῆμα ἀπλοῦν = Μέρος τ. ποδός.

Ἄθροισμα ὑπολοίπων: Θηβαία Βασιλόπαις... Εστία υπό τῆς Βάκας τοῦ Κανάρη

478. Ἀκροστιχίς μετὰ Ποικίλης Ἀκροστιχίδος.

Τὰ μὲν ἀρχιὰ των κάτω ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν πόλιν τῆς Ἑλλάδος... τὸ δὲ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης και τὸ τέταρτον τῆς τετάρτης, χωρὰν τῆς Τουρκίας:

1; τοῦ Νῆσου Διγαίου; 2; Ἡμῆθος ἤρωσ; 3; Ἐκ τῶν ἐπτά σοφῶν; 4; Πτηγῶν τῆς αὐλῆς; 5; Νῆσος τοῦ Ἴονίου.

479. Ἑλληνοσύμφωνα

ἧ - εια - εα - ασακαι... Εστία υπό τῆς Αἰγυπτίας Πογκίσιου

480. Γρίφος

Ρωσία Ἰσπανία Σερβία Ἑλλάς ΛΩΤ Γαλλία Ἰταλία Ἑλβετία Τουρκία... Εστία υπό τῆς Ευλόκτου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 38

386. Κερασσοῦς (κέρας, οὖς).—387. Σουρῆς (σοῦ, ρίς).—388. Πάδος—Πάρος.

389. Α ΑΡΑ ΕΡΑΤΙΟ ΟΡΑΤΙΟΣ ΑΜΑΖΟΝΙΟΣ ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΣ... 390. Ἡ πενία ἔγγας κατεργάζεται... (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στίχον ἐκ δεξίων πρὸς τὰς ἀριστεράς.)—391.

Νίκος (ὁ Πλάτων Η ΚΩΣτοῦλα...)—392. Ἀρχὴ σοφίας φῶδος Κυρίου.—393. ΧΡΕΜΩΝ, ΧΕΛΩΝΗ (Χείρων, Ρέννη, Ἑλλάς, Μίνως, Ὀκεανός, Νατάλη).—394. Οὐδὲν καινόν ὑπὸ τὸν ἥλιον.—395. Ἡ Ἀμερικὴ εἶνε ἡπειρος. (να με ρικ - ιν - ναί ὑπ' ἦρ - ὤς.)

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Βιβλία τεχνικά, μορφωτικά και ἡθικά, ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς „Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν“.

Ο Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰκόνες) φρ. 6. Χρυσῶδ. φρ. 8.

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, φρ. 0,60.

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου, (20 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσῶδ. φρ. 5.

Λεπτομικρῶν μυστικῶν, Ἐκαστον τετραδίον φρ. 0,15

Δέσμη 7 τετραδίων φρ. 1,—

Δέσμη 15 τετραδίων φρ. 2,—

Δέσμη 25 τετραδίων φρ. 3,—

Ἡ Μαρουσία, (21 εἰκόν.) φρ. 3,50. Χρυσῶδ. φρ. 5.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παιδῶν (ποιήματα) φρ. 1,50. Χρυσῶδ. φρ. 2,50.

Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσῶδ. φρ. 5.

Παιδικὸν Διάλογον (Κουρτίδου) Σειρὰ Α' φρ. 1,20. Σειρὰ Β' φρ. 1,20.

Παιδικὸν Θέατρον (Ξενοπούλου) φρ. 2,—

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομ.δια) ἑκαστον φρ. 0,50. Χρυσῶδες τὰ 3 ὅμοῦ, φρ. 2,50.

Πρόξος ὁ Νικίου (24 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσῶδ. φρ. 5.

Ο Πυρρειοκόλης (24 εἰκόνες) φρ. 3,50 Χρυσῶδ. φρ. 5.

Υπέρ Πατριδός (35 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσῶδ. φρ. 5.

Ο Φώτης. Ἐμμετρον Διήγημα ὑπὸ Χρ. Σαμαρτίδου, φρ. 0,60.

ΜΙΚΡΑΙ ἈΓΓΕΛΙΑΙ

Παιδικῆς Σελίδος, Η. Σ. Δέλτα: «Γιὰ τὴν Πατρίδα, Καρδιά τῆς Βασιλοπούλας». Πουλιέται στὸ Βιβλιοπωλεῖον «Ἐστίας»... Στο Λονδίνον, τυπογραφεῖον Βελώνη 18, 19, 20. Appold Street, E. C. (Γ, 184-8)

Α νταλλάσσω μουσικὰ τεμάχια πανταχόθεν.—ΠΟΤΗΣ ΚΑΤΣΑΡΙΣ, Καλάμα. (Γ, 189)

Τὸ Κράτος τῶν Ἀνθέων. Πληροφωροῖται κτλ. Μικρομῆγαν Ρ. Ρ. Ἀθήνας.

Σ ἐ κοροδέψαμε! Ἰδιότροπος Σαγδοῦλα. Ἔτσι λοιπόν, δὲν θὰ λάβῃς μέρος στὴν κωμῶδα; Πάντα Ἰδιότροπος.—Μικρομῆγας, Ἐδῶνάκι. (Γ, 191)

Α ντὶ ὠραῖον δελταρίου, στέλλω τρία ξεκαρδιστικώτατα.—Messenger Hermés, Kafir-el-Zayat (Egypte) (Γ, 192)

Φ οιτητῆς τῶν μαθηματικῶν ἀρίστων γνώσεων ζητεῖ παραδόσεις εἰς μαθητὰς Γυμνασίου και Ἑλληνικοῦ Σχολεῖου. Πληροφορία παρ' ἡμῶν. (Γ, 193)

ΕΡΓΑ ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ [Φαίδωνος]

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ, μυθιστόρημα

Τέσσαρα κομψότατα ὁμοίμορφα βιβλία, με καλλιτεχνικόν ἐξώφυλλον, ἐπὶ καλοῦ γάρτου, ἐκ 200 σελίδων.

Ἐκαστον δρ. ἢ φρ. 3. Καὶ τὰ τέσσαρα μαζί, δρ. ἢ φρ. 10

Στέλλονται ἐπὶ συστάσει ἀμέσως πρὸς τὸν ἐμβάλλοντα τὸ ἀντίτιμον διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς, πρὸς τὸν κ. Γρηγ. Ξενοπούλου, 38 ὁδὸς Ἐυριπίδου, Ἀθήνας.

ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 43 ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 369)

ΑΘΗΝΩΝ Ν. Ν. Προσοτόπουλος, Ἀλ. Β. Σαυρόπουλος, Μαρία Γ. Παπαδάκη, Βασίλ. Α. Κουκουνης, Ρίκα Ν. Ἀργυροπούλου.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Ἰουλίττα Παναγοπούλου. ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΥ: Κωνστ. Η. Σπυριδίου. ΚΕΡΚΥΡΑ: Ἐλ. Σ. Παπαγεωργίουπούλου, Τετ. Χόμπις, Σπυρ. Θ. Μαρτίνου, Μάρκος Νασίδου. ΜΕΣΣΟΛΟΓΓΙΟΥ: Ἰωάν. Γ. Ποσειδωνίς. ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Ἀναστάσιος Μ. Παναγιώτης. ΣΠΑΡΤΗΣ: Α. Γ. Βαλασάκης. ΣΥΡΟΥ: Φ. Χρ. Μουγιόπουλος. ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Α. Μ. Σερούζος, (41; 42, 43). ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Κωνστ. Α. Στανουκίδης, Κλεισμένη Η. Παπασηνίδου, Παν. Γούσιος.

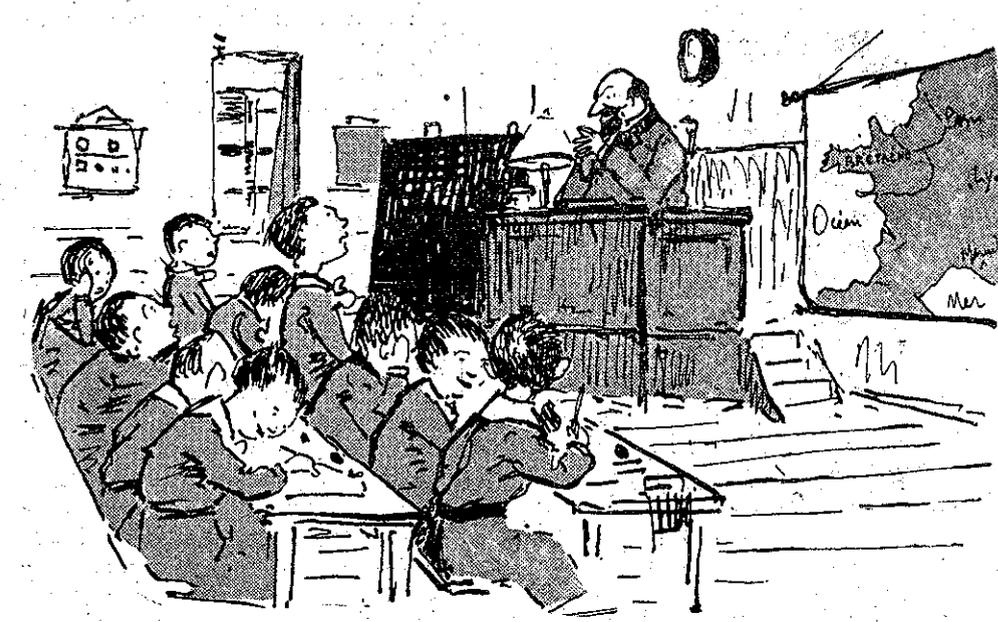
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Ἐδνηούλα Λεμεσιάδου (41). ΒΕΙ ΜΑΡΗΣ: Α. Κ. Ράλλης (41).

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ Τὸν ἐδόνταν ὁρῶν τὴν λύσιν τὰ ἀνάματα ἐτίθεισαν εἰς τὴν Κληρονομία και ἐκλήρωθη ἡ ΜΑΡΙΑ Γ. ΠΑΠΑΔΑΚΗ, ὁδὸς Ζωοδόχου Ἡγῆς 85, ἐν Ἀθήναις, ἡ ὁποία ἐνεγράφη διὰ μίαν τριμηνίαν. Πλεονάζει δαρχ. 1,20 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγωνισμὸν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΣ Συναστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας φρ τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παραχθὸν εἰς τὴν γῶραν ἡμῶν ἐπιμελείας και ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχεῖου Κωνσταντινουπόλεως φρ ἀνάγνωσμα ἀρίστον και χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

Table with 3 columns: ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ, ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ. Includes subscription rates and publisher information: ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ.

Η ΠΡΩΤΗ ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Δὲν ξεύρω ἀν τὸ παρετήρησατε ἄλλα πάντα, τὴν πρώτην ἡμέραν, θὰ ὑπάγη κανεῖς εἰς τὸ σχολεῖον ἢ μισὴν ὥραν ἐνωρίτερα, ἢ πολὺ-πολὺ ἀργότερα.

Συνήθως εἶνε βιαστικὸς και ἀνυπόμονος. Προσυματίζει γρήγορα-γρήγορα, ἀρπαχτά, και ζεματίζεται κηόλα με τὸ γάλα, τὸ ὁποῖον δὲν ἀφίνει νὰ κρυώσῃ.

Ἡ σάκκα του ἢ ὁ χαρτοφύλακας του εἶνε συνήθως καινούργιος. Ὅταν εἶνε ἀπὸ ῥωστικὸν δέρμα, μυρίζει σάν μὸς γρῆς, και ἡ μυροδιά αὐτή, ἀν κ' εὐχάριστη εἶνε ἀρχῆ, πειράζει ὕστερα τὰ νεῦρα.

Και ἡ ἀνυπομονοῖα αὐξάνει. Μέσα εἰς τὴν σάκκα ἢ τὸν χαρτοφύλακα, εἶνε τὰ «ἐφόδια», ἢ ὅπως τὰ λέγουν ἀκόμη πομπωδέστερα τὰ «ἴπλα τοῦ μαθητοῦ»: Τετραδία, κονδυλοφόροι, πεννοῦλες, μολύβια, στυποχαρτα... Ἡ σάκκα του μπορεῖ νὰ εἶνε και παλιὰ: αὐτὰ ὁμως, τὴν πρώτην μέρα, θὰ εἶνε πάντα καινούργια.

«Ὁ καθηγητῆς ἀπευθύνει ἐρωτήσεις...» (Σελ. 374, στ. α').

Φθάνει εἰς τὸ Σχολεῖον και περᾶ τὸ κατόφλι με βῆμα ἀποφασιστικόν, σοβαρὸν και μετρομένο. Ἄ, εἶνε ἐπίσημη αὐτὴ ἡ στιγμή, πῶς αὐτοκαταδικάζεται εἰς ἀένος ἔτους φυλάκιον...

Στὴν αὐτὴ εἶνε μαζεμένοι και ἄλλοι «φυλακισμένοι». Ὁ ἐρχομὸς ἐνός «γέου» τοὺς χαροποιεῖ. Θὰ ἔλθεις ὅτι εἰς τὸ θέαμα τῆς συμφορᾶς του ξεχνοῦν τὴν ἰδικὴν των.

Ἀρχίζει ἀμέσως ἡ ἀνάκρισις: —Σε ποια τάξι θὰ πᾶς; —Ἐξωτερικός, ἐσωτερικός ἢ ἡμισύσιτος; —Σε ποῖο σχολεῖο ἦσουν πριν; —Και με τί βαθμὸν ἐπρόβιβάσθης;

Τὴν ἀπάντησιν εἰς τὴν τελευταίαν ἐρωτήσιν τὴν περιμένουν με τὸ ἴδιον ἐνδιαφέρον και οἱ ἐπιμελεῖς και οἱ ἀμελεῖς. Ἄν πῆ ἔξαρνα «ἐπρόβιβάσθης με ἀρίστα», οἱ ἐπιμελεῖς ἔχουν νὰ φοβηθοῦν καινούργιο ἀντίζηλο και συναγωνιστῆ ἂν πῆ πάλι «ἐμμεῖνα εἰς τὴν ἴδια τάξι», οἱ ἀμε-

λεῖς θὰ εἶδουν σύντροφον και συνένοχο...

Τώρα ὁμως θὰ τοὺς ἀνακρίνη και αὐτὸς: Κάθε πότε κανεῖτε λατινικά; Εἶνε αὐστηρὸς ὁ τάδε καθηγητῆς; Τὶ καινὸν φομαρεῖ ὁ διευθυντῆς; Ἀμὲ ὁ ἐπιστάτης; Κάνει εὐκολίες ἢ εἶνε ὄλο γρῆνια;

Ἄ, νάτος! Βγαίνει εἰς τὸ παράθυρο και κτυπᾷ τὸ κουδούνι. Ἡ ὦρα ἐκτὸς παρὰ δύο λεπτά. Ὅριστε, κύριοι, ἐπάνω!...

Ἀνεβαίνουν γρήγορα τὰς σκάλας και τρέχουν ἴσια εἰς τὴν τάξι, γιατί θέλουν νὰ διαλέξουν θέσι... γιὰ ὄλο τὸ χρόνο.

Τὰ τελευταῖα θρανία εἶνε τὰ πλέον ἐπιζήτητα. Οἱ ἐξυπνοὶ τὰ ἐνομαζοῦν «ὑπνωτήρια». Ἐ, εἶνε περιττὸν νὰ σὰς ἐξηγήσω διατί...

Εἰσερχεται ὁ καθηγητῆς. Ὁ καινούργιος μαθητῆς τὸν γνωρίζει, γιατί τὸν ἔβλεπε εἰς τὸ δρόμο, ἀλλὰ τώρα τοῦ φαίνεται σάν ἄλλοιωτικὸς. Ἐχει φορέσῃ τὴν ἐπίσημη ρεδιγκότα του γιὰ τὸ πρῶτον μάθημα, και ἔχει πάρη ἕνα ἐπίσημο ὕφος...

Ἐρωτᾷ ἕνα-ἕνα πὸς ἐνομαζέται. Ὁνομα και ἐπώνυμον. Ἔτσι μαθάνουν ὅτι ὁ Στεργίου ἐνομαζέται Ἀπῆστολος και ὁ Ἀποστόλου Στεργίου. Εἶνε και κάτι ἄλλα ὀνόματα ποὺ ἀντηχοῦν παράξενα:

«Τρέχουν ἴσια εἰς τὴν τάξι...» (Σελ. 373, στ. γ').